

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 5Csp/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5818200498
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Kyseľová
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2019:5818200498.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo, sudkyňou JUDr. Gabrielou Kyseľovou, v právnej veci žalobkyne: D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O., proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, v konaní o zaplatenie 3 882,57 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému sa proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na súd dňa 12.03.2018 sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplatenia istiny 3 882,57 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od podania návrhu - 12.03.2018 do zaplatenia.

2. Žalobu odôvodnila tým, že na základe úverovej zmluvy č. 4111033364 zo dňa 14.11.2011 (ďalej len „Zmluva“) je bol poskytnutý spotrebiteľský úver 4 891,67 eur, ktorý mala splatiť 72 mesačných splátkach po 126,36 eur. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 19,72 eur a RPMN v rozpätí 21,7 a 22,5 %. Celová čiastka, ktorá bola splatná titulom uzavretej Zmluvy bola určená na sumu 8 45712 eur. Úver riadne splácala a uhradila celkom 8 774,24 eur. Po právnom posúdení Zmluvy vyzvala žalovaného listom zo dňa 21.11.2017 na úhradu sumy 3 882,57 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný na výzvu žiadnym spôsobom nereagoval. Uzavretá zmluva je bezpochyby zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 a nasl. OZ, a preto sa nej právny vzťah vzťahuje aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a aj zákon č. 250/2007 Z.z.. Po preskúmaní zmluvy v zmysle citovaných zákonov zistila, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. - správne uvedenie celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom (keďže zo súčiny výšky a počtu splátok je zrejmé, že bola povinná uhradiť 9097,92 eur a nie 8 457,12 eur ako je to uvedené v zmluve), - nebola správne uvedená ani hodnota RPMN, ktorá bola uvedená odkazom na výpočet údajov platných v čase uzatvorenia Zmluvy, čo nezodpovedá požiadavke veriteľa uviesť v zmluve obligatórnu náležitosť - hodnotu ročnej percentuálnej mier nákladov a v tejto súvislosti poukázala na bližšie neoznačené rozhodnutie KS Banská Bystrica, ktorý takéto dojednanie RPMN vyhodnotil ako nedostatočné a v rozpore s právnou úpravou. Náležitosti v podobe uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru v podobe 72 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15.dňa v poslednom mesiaci nenapĺňa zákonnú požiadavku presného dátumového vymedzenia bez toho, aby s spotrebiteľ nemusel k tomuto údaju prepočítavať. V zmluve bolo potrebné uviesť presné časové vymedzenie konkrétneho dátumu - dňa a mesiaca a roku, kedy zaniknú povinnosti dlžníka zo zmluvy v prípade riadneho plnenia si povinnosti - odkaz na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/19/2016 zo dňa 30.03.2017, v zmysle ktorého je potrebné pod termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru rozumieť presné dátumové vyčíslenie, aby spotrebiteľ bez akýchkoľvek pochybností získal vedomosť o tom, ktorý je posledný dátum splatnosti jeho

záväzku. Zmluvné dojednanie v obchodných podmienkach ako „ uhradenie poslednej splátky veriteľovi“ nemožno akceptovať ako nepochybné určenie termínu konečnej splatnosti úveru, pretože dlžníkovi nie je zrejmé, o aký konkrétny dátum ide. Konečnú splatnosť úveru nemožno ponechať ani na matematickom výpočte podľa úpravy v zmluve, kedy sa má splatnosť každej splátky odvíjať od splatnosti prechádzajúcej splátky. Ďalšia náležitosť zmluvy - výška, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. stanovuje povinnosť uvádzať výšku splátky istiny, počtu splátok, počtu splátok istiny a termíny splátok istiny ako aj uvedenie výšky úrokov, počet splátok úrokov a termíny splátok úrokov. Všetky v žalobe špecifikované nedostatky podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. spôsobujú, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo v rozhodovacej činnosti ustálili viaceré okresné sudy. Žalobkyňa uhradila istinu splátkou zo dňa 16.03.2015. Od tohto dátumu uhradila ďalších 3 882,57 eur, na ktorých úhradu nemal žalovaný právny nárok, obohacovanie sa skončilo poslednou splátkou v mesiaci 10/2017, teda je zachovaná objektívna a aj subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa domáha vo výške 3 882,57 spolu s úrokom z omeškania od podania návrhu.

3. Súd podľa žaloby vydal dňa 23.03.2018 platobný rozkaz pod sp. zn. 5Csp/16/2018, proti ktorému podal žalovaný včas odpor s odôvodnením. V podanom odpore žalovaný poukázal na to, podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodné obohatenie je právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva resp. dohoda alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené. Bezdôvodným obohatením je predovšetkým majetkový prospech získaný: - plnením bez právneho dôvodu, - plnením z neplatného právneho úkonu, - plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 OZ) a bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 OZ). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. mája 2012, sp. zn. 7 Cdo 117/2011).

4. Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnené, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Zmluvné strany sa na základe úverovej zmluvy dohodli na bežných mesačných splátkach vo výške 126,36 eur. Žalobca teda uhradil jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to; a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok. (Podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky), b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnené a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami, c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému sumu 126,36 eur mesačne, d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené je žalovaný presvedčený o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo 1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, 2) ani plnením z

neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, 3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov. Ďalej žalovaný v súvislosti s prípadným bezdôvodným obohatením uvádza, že pri predmetnej úverovej zmluve sú jednotlivé úhrady žalobcom v zmysle uplatnenia dvojročnej subjektívnej lehoty sčasti premlčané. Pri úverovej zmluve č. 4111033364 žalobca uhradil splátky od 11.01.2012-12.10.2017. V tejto veci žalovaný uvádza rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 09.06.2017, sp. zn. 29Csp/30/2016, kde konštatoval, že „Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej, ako aj objektívnej dobe. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty je stanovený odlišne a na sebe nezávislý je aj priebeh plynutia, ako aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej doby je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - 2-ročná a objektívna premlčacia doba je buď 3-ročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nedbanlivosti alebo 10-ročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru súdu v posudzovanom prípade je rozhodujúcou otázkou, kedy začala plynúť subjektívna 2 - ročná premlčacia lehota. Za rozhodujúci pre začiatok jej plynutia treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť skôr. V danom prípade teda nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobkyňa pri riadnej starostlivosti musela alebo mohla dozvedieť, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu, ale je rozhodujúce, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedela. V danom prípade tak pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, treba z hľadiska § 107 ods. 1 OZ vychádzať zo dňa (dní), kedy splatila žalovanému úver, z ktorého požadovala vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho zo splatených úrokov a poplatkov a to bez ohľadu na skutočnosť či skutočne vedela o prípadnej bezúročnosti a bez poplatkovosti predmetného úveru a o tom, že sa bezdôvodne obohacuje žalovaný. V zmysle uvedeného, žalovaný považuje splátky uhradené pred 12.10.2015 za premlčané. Pokiaľ ide o dodržanie zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., žalovaný zastával názor, že predmetná náležitosť je v úverovej zmluve uvedená v súlade so zákonným ustanovením. Informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného „Úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 126,36 eur pod bodom 37., o počte splátok -72 pod bodom 38., o lehote splatnosti - 72 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pod bodom 45. a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené; - prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Názor žalovaného na splnení uvedenej zákonnej náležitosti je plne v súlade aj s Rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý vo svojom závere v článku Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 konštatoval, že tento článok sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Konkrétne v jednotlivých bodoch uvedeného Rozsudku sa uvádza nasledovné; - v zmysle bodu 52 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...článok 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.“ V zmysle bodu 53 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. V zmysle bodu 54 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o

úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.“ V zmysle bodu 55 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti...“ V zmysle bodu 56 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...článok 10 ods. 2 smernice 2008/48 obsahuje takúto harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere.“ V zmysle bodu 57 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...v zmysle článku 10 ods. 2 písm. u) tejto smernice zmluva o úvere musí zrozumiteľne a stručne uvádzať prípadné iné zmluvné ustanovenia a podmienky...“ V zmysle bodu 58 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.“ V zmysle ustanovenia článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES: „Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Vyššie citované body Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 taktiež znamenajú, že vzhľadom na skutočnosť, že smernica 2008/48/ES obsahuje úplnú harmonizáciu pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere uvedené v článku 10 ods. 2, členské štáty nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave vyžadovať náležitosti nad rámec náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES. Náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výšku, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je potvrdené aj v zmysle vyššie uvedeného rozsudku. V tejto súvislosti žalovaný uvádza rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017, č.k. 43 Co/24/2017, kde v bode 24 uviedol: „Odvolačný súd tiež nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že údaje v zmluve ohľadne výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nespĺňajú náležitosti stanovené v citovanej úprave § 9 ods. 2 písm. k) Zákona z dôvodu, že žalovaný v zmluve neuviedol, aká je výška splátky istiny, úroku a poplatku.“ Žalovaný v uvedenom podaní poukazyval na jednotlivé body rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 zo dňa 09.11.2016, pokiaľ ide o údaj o výške splátky istiny, úroku a poplatku v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s týmito námietkami vôbec nevysporiadal, z odôvodnenia nie je zrejmé, či sa vôbec oboznámil s vyššie uvedeným rozsudkom Súdneho dvora EÚ.“ Žalovaný dáva do pozornosti aj rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.01.2018, sp. zn. 10Csp/90/2017, kde v bode 9 uvádza: „Čo sa týka námietky, že zmluva neobsahuje rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky, súd poukazuje v tomto smere na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C 42-15 (Home Credit Slovakia, a.s. proti U. Y.), ktoré sa týkalo výkladu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v súvislosti s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Okrem iného rozhodnutie uvádza, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok pričom zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podľa rozhodnutia by členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica neupravuje. Použitie ustanovení smerníc EÚ sa opiera o nepriamy účinok práva EÚ na právne poriadky členských štátov, ktorý spočíva v povinnosti konformného výkladu. Nejde teda o priame dosiahnutie výsledku riadnym implementovaním smernice, ale o nepriame dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou a to výkladom prostredníctvom rozhodnutia vnútroštátneho súdu. Vnútroštátny súd je povinný vykladať ustanovenia smernice a vnútroštátneho práva tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený predmetnou smernicou. Právo Európskej únie, a teda aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere teda treba vykladať v kontexte práva Európskej únie, a nie práva národného.“ V bode 11 toho istého rozsudku súd ďalej uvádza : „Okrem toho do pozornosti súd dáva, že už aj právna úprava SR reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe (s odkazom na vyššie citovaný rozsudok súdneho dvora), keď zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 01.05.2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z.z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru" a v § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a". Najvyšší súd SR vo svojom Uznesení zo dňa 22.02.2018 v konaní sp.zn. 3 Cdo/146/2017 uviedol nasledovne: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná

skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Náležitosť ÚZ podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. - pokiaľ ide o dátum konečnej splatnosti úverovej zmluvy č. 4111033364 je uvedený priamo v zmluve nasledovne: „Lehota splatnosti 72 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci.“ Cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď Zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Máme za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. dosiahnutý. V zmysle bodu 71 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku.“ V zmysle bodu 72 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku,...“ V zmysle bodu 73 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Na podporu svojich tvrdení z hľadiska náležitosti ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZSU, žalovaný zase uvádza rozsudok Okresného súdu Poprad, zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017, kde v bode 12 konštatoval: „K náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), zákona č. 129/2010 Z.z. súd konštatuje, že v bode 41 zmluvy je uvedený termín konečnej splatnosti „60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15.dňa v poslednom mesiaci“. Podľa názoru súdu, z uvedeného priemerný spotrebiteľ vie bezpečne zistiť dátum termínu konečnej splatnosti úveru, keď zmluva o úvere bola uzavretá 03.09.2015, splatnosť 60 mesiacov, t.j. 5 rokov, termín konečnej splatnosti je 15.09.2020. Súd poukazuje i na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 42/15, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Možno konštatovať, že žalovaný ako veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ mohol vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Súd sa v tomto smere nestotožnil s tvrdením žalobkyne o tom, že nie je zrejماً doba trvania zmluvy a konečná splatnosť úveru.“ K RPMN uviedol, že výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. nestanovuje v úprave § 9 ods. 2 písm. j), že táto hodnota musí byť uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom. Rozhodovacia prax jednotlivých súdov ohľadne náležitostí úverových zmlúv je rozdielna. Žalovaný však nepovažuje hodnotu RPMN za neuvedenú, nakoľko rozmedzie je zanedbateľné. Okrem toho bola žalobcovi ako klientovi zaslaná aj presná hodnota RPMN v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, s čím samotný žalobca ako klient súhlasil. Žalovaný je presvedčený, že pri uzatváraní úverovej zmluvy postupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a poskytol pravdivé informácie o výške RPMN, na základe ktorej si klient mohol porovnať úver s produktmi ostatných finančných subjektov na finančnom trhu a slobodne, bez nátlaku sa rozhodnúť či so žalovaným uzatvorením úverovej zmluvy

vstúpi do odplatného záväzkového vzťahu. V súvislosti s výškou RPMN uvedenou v úverovej zmluve č. 4111033364 v rozmedzí 21,7-22,5%, žalovaný dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43Co/24/2017, zo dňa 29.11.2017, kde v bode 23 okrem iného konštatoval: „Ako na to poukazoval žalovaný, z úpravy § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom. Podľa názoru odvolacieho súdu sú v zmluve uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN a skutočnosť, že je v zmluve uvedená RPMN v percentuálnom rozmedzí, s priemernou hodnotou RPMN a s tým, že presná hodnota RPMN podľa dňa poskytnutia úveru bola žalobkyni oznámená, spĺňajú údaje o RPMN vyššie citovanú úpravu § 9 ods. 2 písm. j) zákona, v zmluve je uvedená aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (6.125,28 Eur).“ Tvrdenie žalobcu, že výška RPMN v zmluve je zavádzajúca, je nepravdivé, nakoľko žalobca nepredložil žiaden právne relevantný dôkaz, resp. výpočet, na základe ktorého by bola uvedená výška RPMN nesprávna. Žalobca sa v tejto súvislosti odvoláva len na výpočet z internetového portálu, ktorý uvádza len orientačnú hodnotu RPMN, čo sa uvádza aj na samotnej stránke. Predmetný výpočet nezohľadňuje všetky činitele, ktoré sa vyžadujú pre výpočet presnej výšky RPMN. Na základe vyššie uvedeného nemožno teda postihnúť zmluvu pre uvedenie výšky RPMN v rozmedzí bezúročnosťou a bezpoplatnosťou, nakoľko takto uvedené RPMN nespôsobuje neschopnosť žalobcu posúdiť rozsah svojho záväzku. Ďalšia náležitosť - celková čiastka splatná spotrebiteľom tak k tomuto tvrdeniu žalobcu, že v predmetnej úverovej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, je nesprávne uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom, ktorá je vyčíslená na sumu 8.457,12 eur, žalovaný odkázal na ustanovenie, v zmysle ktorého § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z., celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a na ustanovenie § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Poistenie týkajúce sa danej zmluvy, o ktoré žalobca prejavil záujem pri uzatváraní zmluvy, bolo dobrovoľné, od jeho zvolenia nezávisel vznik úverovej zmluvy a z toho dôvodu nebolo a nemuselo byť na základe uvedeného ustanovenia v zákone č. 129/2010 Z.z. započítané do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom. Žalobca pri uzatváraní zmluvy so žalovaným bol informovaný o možnosti poistenia výdavkov v súvislosti s touto zmluvou, nebola to ale jeho povinnosť, nakoľko v samotnej zmluve je uvedené, že dané poistenie je dobrovoľné. V úverovej zmluve, konkrétne v bode 50, je možné vidieť, že žalobca si zvolil Balíček PREMIUM, ktorým sa žalobca stáva poisteným pre prípad „dlhodobej pracovnej neschopnosti, straty pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu. Úhrada za poistenie PREMIUM 8,90 eur mesačne (7,58 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia)“ . Uvedený postup považujeme za správny a v súlade so zákonom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňovaný v tomto konaní nemá podľa neho žiadne opodstatnenie, nie je dôvodný a žiadal žalobu zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania.

5. Súd podľa § 180 CSP konal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu. Žalobkyňa ospravedlnila svoju neúčast tým, že netrvá na osobnej účasti na nariadenom pojednávaní. Žalovaný ospravedlnil svoju neúčast kapacitnými dôvodmi a hospodárnosťou konania. Zotrval na svojich vyjadrení a žiadal žalobu zamietnuť.

6. Súd vo veci vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súčasť spisu, osobitne s Úverovou zmluvou zo dňa 14.11.2011, splátkovým kalendárom, výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia danej listom žalobkyne zo dňa 21.11.2017 a ostatnými listinami tvoriacimi súčasť spisu a zistil, že žaloba nie je dôvodná.

7. Žalobkyňa si v konaní uplatnila voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3 882,57 eur, ktoré malo žalovanému vzniknúť plnením bez právneho dôvodu, pričom tvrdila, že vyššie uvedená ÚZ neobsahovala zákonom stanovené náležitosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne podľa § 9 ods. 2 písm. f), g), j) a k), preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. Súd zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá dňa 14.11.2011 Úverová zmluva č. 4111033364 - ďalej len „ÚZ“ formou predtlačeneho formulára. Predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou s ohľadom charakter subjektov, ktoré ju uzatvárali ako veriteľ žalovaný konajúci pri jej uzatvorení a plnení v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (žalovaný je/bol obchodná spoločnosť, predmetom podnikania ktorej je o.i. aj poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom) a ako dlžník žalobkyňa - spotrebiteľ, keďže súd nemal preukázané, že by táto konala pri jej uzatváraní a plnení v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Konkrétne ide o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov - ďalej len „ZoSÚ“ v znení účinnom v čase uzatvorenia ÚZ ku dňu 14.11.2011. Na takýto vzťah je preto potrebné aplikovať okrem ustanovení ZoSÚ aj ustanovenia OZ upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv (§ 52 a nasl. OZ) v znení účinnom v čase vzniku zmluvného vzťahu účastníkov.

9. Z obsahu uzavretej ÚZ vyplýva, že jej horná časť obsahovala osobné údaje o žalobkyni ako dlžníkovi (pod výrazným označením „klient“ v jej ľavej časti), pod tým údaje o zamestnávateľovi žalobkyne (pod označením „zamestnanie klienta“), pod ktorými je časť označená ako „úver“. V tejto časti je o. i. uvedený druh úveru - bezúčelový (časť úveru slúži k úhrade záväzkov voči spoločnosti), ďalej pod bodom 35. - celková výška úveru 4 891,67 eur, pod bodom 36. celková čiastka splatná spotrebiteľom 8 457,12 eur, ďalej výška mesačnej splátky - 126,36 eur, počet splátok - 72, pod bodom 39. ročná úroková sadzba 19,72 eur, pod bodom RPMN od 21,7 - 22,5 %, priemerná hodnota RPMN - 17,88 %, spôsob úhrady splátok - bankovým prevodom a pod bodom 45. lehota splatnosti splátok - 72 s dodatkom mesiac po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Pokiaľ ide o termíny splatnosti splátok tu je odkaz na jednu hviezdičku, pod ktorou je špecifikované, kedy sa stáva splatná prvá splatná - a tá je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru (napríklad mesiac, na ktorý pripadá posledný deň 31. deň) je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.

10. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovuje ZoSÚ v § 9, ktorý v odseku 1 vyžaduje písomnú formu pri takejto zmluve, ktorej najmenej jedno vyhotovenie dostane každá zmluvná strana a v odseku 2 sú stanovené zákonom požadované náležitosti takejto zmluvy (okrem všeobecných náležitostí podľa OZ). Nedostatok týchto náležitostí, konkrétne náležitostí, uvedených v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ ten následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

11. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (písm. f), celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (písm. g), ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (písm. j), výšku počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (písm. k).

12. Pokiaľ ide o náležitosť uvedenú pod § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ich uvedenie je cieľom, aby spotrebiteľ, ktorý zmluvu uzatvára mal informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. V súdnej veci je uvedená lehota splatnosti 72 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci s tým, že k zmluve bol priložený splátkový kalendár, kde je uvedené poradie splátky (číslo), dátum splatnosti splátky, jej výška (a tiež dátum, kedy bola splátka zaplatená a v akej výške). Z týchto v zmluve uvedených údajov je zrejmé, že ÚZ obsahuje jednak objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania ÚZ a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, teda náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. V tejto súvislosti súd poukazuje rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, podľa ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Teda postačí, ak spotrebiteľ disponuje informáciou, na základe ktorej vie objektívne zistiť

aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Toto ustanovenie je možné vykladať len v tom zmysle, že spotrebiteľ má možnosť posúdiť rozsah svojho záväzku. Napokon ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ neuložilo veriteľovi povinnosť označovať túto náležitosť konkrétnym dátum, stačí, ak spotrebiteľ má objektívne zistiteľnú informáciu, na základe ktorej vie určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti.

13. Náležitosti uvedené pod § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ a to celková výška a konkrétna mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie sú uvedené v zmluve, konkrétne v časti ÚZ označenej „Úver“, kde sú uvedené údaje o výške úveru 4 891,67 eur a mene - euro, je uvedená aj celková čiastka splatná spotrebiteľom - vo výške 8 457,12 eur a napokon aj podmienky upravujúce jeho čerpanie - spôsob poskytnutia úveru - bankovým prevodom na účet uvedený v ÚZ a je uvedený aj spôsob úhrady splátok - bankovým prevodom s uvedením počtu splátok a dobou ich splatnosti, výškou mesačnej splátky. Súd je toho názoru, že aj náležitosť stanovená v § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ je obsiahnutá v ÚZ.

14. Pokiaľ ide o náležitosť uvedenú pod písm. j) § 9 ods. 2 ZoSÚ vyžaduje o.i. aj uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN v ÚZ. Súd z obsahu ÚZ zistil, že zmluva obsahuje údaje: RPMN 21,7 - 22,5 %, priemernú hodnotu RPMN 17,88 %, presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru, klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru“. Súd je názoru, že uvedené údaje o RPMN spĺňajú požiadavku ustanovenú v § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, žalovaný v zmluve uviedol rozmedzie RPMN, z ktorého vychádzal s tým, že pri podpise úverovej zmluvy nie je presne uvedený termín reálneho poskytnutia finančných prostriedkov (v zmluve bola dohodnutá výplata úveru bankovým prevodom klientovi), v zmluve je tiež uvedené, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru, s čím žalobkyňa súhlasila a s tým, že presnú výšku RPMN jej spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Je tiež uvedená priemerná RPMN, teda litera zákona v podobe uvedenia predpokladov pre výpočet RPMN je splnená. ZoSÚ neukladal žalovanému ako veriteľovi povinnosť uviesť údaj o výške RPMN konkrétnym číslom. V ÚZ sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN a skutočnosť, že je v zmluve uvedená RPMN v percentuálnom rozmedzí, s priemernou hodnotou RPMN a s tým, že presná hodnota RPMN podľa dňa poskytnutia úveru bola žalobkyni oznámená (nepopretá skutočnosť), spĺňajú údaje o RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, keď v zmluve je uvedená aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (8 457,12 eur). Uvedené je tiež v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, pretože zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia ÚZ.

15. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ vyplýva, že z ÚZ má byť zrejماً ako výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd zistil, že v ÚZ je uvedená celková výška mesačnej splátky 126,36 eur, počet splátok 72, termíny splatnosti splátok - prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci, dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Súd má za to, že v ÚZ je dostatočne uvedená výška, počet a aj termíny splátok istiny a aj príslušenstva úveru (úroky a iné poplatky). V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti rozhodnutie, na ktoré žalovaný poukazoval v podanom odpore a to rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016, ktorý konštatoval, že pri spotrebiteľských úveroch nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok, ako aj to, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Z tohto rozhodnutia napokon vychádza aj rozhodnutie NS SR 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, v zmysle ktorého nemožno od „dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z.

v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe teda § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.“ Vychádzajúc z konštantnej judikatúry je súd názoru, že uzavretá ÚZ obsahuje aj náležitosť uvedenú § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ o to viac, že jej súčasťou bol splátkový kalendár, ktorý žalobkyňa deklarovala.

16. Preskúmaním obsahu ÚZ a jej náležitostí s odkazom na ustanovenie § 9 ods. 2 a vychádzajúc z ustálenej judikatúry súdov precizujúcej jednotlivé náležitosti spotrebiteľských zmlúv súd dospel k záveru, že zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) ZoSÚ, keďže je platne uzavretá a obsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom. Nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ súd vyhodnotil potom ako nedôvodný.

Súd sa zaoberal aj žalovaným vznesenou námietkou premlčania. V danom prípade si žalobkyňa uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu vykonania úhrad bez právneho dôvodu, teda na premlčanie majetkových práv žalobkyne (uhradených splátok úveru) sa vzťahuje dvojnásobná premlčacia lehota podľa § 101 ods. 1 a 2 OZ počítaná odo dňa, keď k plneniu (úhrade) došlo. Súd zistil, že žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 12.03.2018, pričom počítajúc dva roky späťne - do 12.03.2016 (do úhrady 50 splátky) je nárok žalobkyne premlčaný, keďže bol uplatnený po uplynutí dvojnásobnej subjektívnej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nárok žalobkyne nie je premlčaný a bol by dôvodný (za predpokladu, že by súd vyhodnotil ÚZ za bezúročnú a bez poplatkov) v sume 2 401,22 eur. Ide o úhradu vykonanú od 15.03.2016 až 25.12.2017 (teda splátku v poradí 51. až 72., ktoré nie sú premlčané). Vo zvyšnej časti - čo do zaplatenia istiny 1 481,35 eur by bol nárok žalobkyne nedôvodný.

15. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 257 CSP a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa práve v okolnostiach danej veci, ktoré videl jednak v charaktere (povahe) sporu - spor spotrebiteľský a s tým do podania žaloby súvisiacej roztrieštenej judikatúry súdov z pohľadu posudzovania splnenia podmienok ohľadom uvádzania náležitostí spotrebiteľských zmlúv. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl aj na strane žalobkyne ako spotrebiteľky domáhajúce sa ochrany na súde proti subjektu - veriteľovi, ktorý nepriznaním nároku na náhradu trov nebude nijakým spôsobom na svojich právach dotknutý.

16. Žalobkyňa ako spotrebiteľ je osobne oslobodená od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení - ďalej len „ZSP“, a preto v prípade úspechu by poplatková povinnosť podľa § 2 ods. 1 veta prvá ZSP prešla na žalovaného. Žalovaný bol ale úspešný v konaní, preto mu súd povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podanej žaloby neuložil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1,2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.